

Arnošt Vašíček
Návrat
Strážce duší

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček
Návrat
Strážce duší

MYSTERY FILM
Ostrava 2025

Arnošt Vašíček: Návrat strážce duší

2. vydání

(1. vydání Edice ČT Praha 2009)

Copyright ©Arnošt Vašíček

Všecká práva vyhrazena (All rights reserved)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie© Arnošt Vašíček a archiv Mystery Filmu

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošcová

Mystery Film

Ostrava 2025

ISBN 978- 80-87730-73-07

*Oceánem věčnosti putují Strážci duší.
Vedení neomylnou prozřetelností přicházejí na svět,
aby chránili, co má zůstat skryté, a odhalili, co musí být zjeveno.
Ve službách osudu berou na sebe lidskou podobu,
ale jen vyvolení smějí spatřit jejich tvář.*

Bratrstvo ohně

1

Ve tmě se cosi pohnulo.

Gaber se zastavil. Pomalu sundal pušku z ramene a odjistil spoušť. Napjatě sledoval prostor před sebou. Neviděl nic. Lesu panovala čern. A ticho. Na okamžik zapochyboval, zda se ne spletl. Sklonil hlaveň dolů. Stále se nehýbal. Pokud to byl divočák, nechtěl ho vyplašit.

Vpředu se mihl stín.

Gabera se zmocnilo zvláštní napětí. Nebylo to vzrušení lovce, spíš strach. Úzkost bez příčiny. Cítil, jak se mu ježí chloupky na rukou. Pokoušel se proniknout pohledem mezi stromy. Trvalo chvíli, než u jednoho z nich rozpoznal nejasné obrysy. Byly příliš vysoké a příliš světlé. To nemohlo být zvíře.

„Je tam někdo?“

Kdosi se přesunul za jiný kmen. Pohyb nedoprovázel žádný zvuk, žádné vrzání jehličí, žádný šelest větví.

Ticho Gabera znepokojilo. Uvědomil si, že stojí poblíž omšelého křížového kamene. Snažil se nemyslet na to, co se tu kdysi stalo, proč se v zemi před ním rýsuje mělká okrouhlá prohlubeň.

Zopakoval volání.

Vrátila se jen ozvěna.

Gaber sáhnul po dalekohledu pro noční vidění. Kam se po-
díval, nebylo nic živého.

Neuklidnilo ho to. Rozhodl se vrátit domů.

Odložil dalekohled a pomalu se otočil. Přímo za ním vise-
la ve vzduchu mlžná postava. A pár metrů stranou se vznáše-
ly další dvě. Usoudil, že není kdy zkoumat, co to sakra je. Jak
se pokusil rychle ustoupit dozadu, na hraně prohlubně ztratil
rovnováhu a svalil se na dno. Puška mu vypadla z ruky. Vstát
nestačil. Ještě ležel na zádech, když do tmy nad ním vpluli ti
tři.

* * *

Armín přiletěl ze Surinamu přes Arubu a Amsterdam. Posled-
ní etapa cesty se vydařila. Na vedlejší sedadle vystavovala své
půvaby sotva třicetiletá brunetka v elegantním kostýmku. Rych-
le zjistil, že ji v Praze nikdo nečeká. Tedy alespoň ne hned na le-
tišti. Teprve další den má jakési jednání. Vybral osvědčený scénář
„osamělé duše ztracené v cizím velkoměstě“, přidal pár dojíma-
vých vět o trpkém osudu spisovatele-tuláka bez šance zakotvit
v náručí milované ženy, po které sice tolik touží, jenže... Dál se
nedostal. Zájem o společnou večeři projevila dřív, než mohl svůj
chytlavý příběh rozvinout. Navíc tak učinila s úsměvem, který
hodně sliboval.

Armín nesnášel okázalé loučení a vítání. Rád odjížděl na dlou-
hé cesty sám a rád se vracel v tichosti, nikým nečekán. Teprve
po pár dnech v zátiší svého doupěte ohlásil: jsem zpátky.

Když po boku brunetky vycházel z prostoru příletů, zjistil, že
ne všichni jeho letité zvyky respektují. Přímo proti dveřím stála
Katka Nelserová a zuřivě mávala rukama na pozdrav.

Brunetka ji nemohla přehlédnout. „To bude asi sestra, že?“

„Jo, přímo ctihodná,“ zabručel Armín.

„Tak tu večeři zrušíme nebo objednáte stůl pro tři?“ pokračo-
vala v otázkách s příchutí strychninu.

„Zavolám. Určitě.“

Oba věděli, že je to valčík na rozloučenou.

Armín s tváří staženou nuceným úsměvem dorazil k Nelsarové. „Vás jsem tu opravdu nečekal, Katko.“ Doufal, že to zní patričně nadšeně.

„To vidím.“ Nelsarová překypovala upřímností jak politik před volbami.

„Byl jste pryč skoro rok, ale vůbec jste se nezměnil.“

„Vážně?“ přejel si prsty po tváři.

„Vy víte, o čem mluvím,“ zasyčela.

Brunetka její podezření potvrdila. Jak nastupovala do taxíku, poslala Armínovi vzdušný polibek a koketně zamávala.

„Tohle vás přece nemůže rozhodit. Je to jen náhodná známá z letadla.“ Armín se pokoušel najít přijatelnou výmluvu. „Pracuje pro jednu humanitární organizaci.“

Katka se ušklíbla. „Poskytuje pomoc potřebným? Jste odkázán na charitu? Nějak brzy, ne?“ Chtěla tu jedovatou představu ještě rozvinout, ale nakonec se rozhodla zasadit drtivější úder. „Neměl byste teď moc vyvádět, ať jste pozitíří ve formě,“ řekla starostlivě. „A taky si dejte do pořádku oblek.“

„K čemu oblek?“ Byl rád, že změnila téma. „Jdeme do opery? Figarovu svatbu jsem už viděl.“

„O Figara nejde,“ utrousila. „Mám velké překvapení.“ Odmkla vůz a otevřela kufr.

Cosi v jejím tónu Armína varovalo. Tušil, že by měl zpozornět. Uložil zavazadla a zpytavě se podíval. „Víte, že nesnáším překvapení.“

„Tomuhle neuniknete. Čekají nás křtiny.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře.“

Nevěděl, co říct. „Katko, tehdy na tom večírku před mým odletem...“ Zkoušel si vzpomenout, co se stalo, když se viděli naposled. „Asi jsem to přehnal s pitím, ale pokud si dobře pamatuju...“

„Myslím, že si nepamatujete na nic. Měl jste ji jak z praku. Musela jsem vás nechat přespat u sebe. Ale teď už to je jedno.“

Pojďme k věci. S farářem jsem domluvená na jedenáct. Pokud se na ně chcete podívat ještě předtím, měl byste dorazit dřív.“

Armín dostal šílenou chuť na panáka, na dva, na celou láhev. „Jak na ně? Ono jich je víc?“

„No jistě. Já vám to neřekla?“ Nelserová usedla za volant a nastartovala. „Samo, že ne. Na druhém konci světa byste s tím stejně nic neudělal, jen si zbytečně zatěžoval hlavu. Ale teď když jste zpátky, můžete předvést, co umíte. Jsem fakt zvědavá, jak to vyřešíte.“

Armín usazený na sedadle spolujezdce strnule hleděl před sebe.

„Posloucháte mě?“ naléhala.

„Jo, ale nevěřím tomu, co slyším.“

„Proč ne? Budete fakt zírat.“

Nenašel odvahu odseknout, že zírá už teď.

* * *

Gaber ležel na dně prohlubně s vytřeštěnýma očima a s tváří staženou hrůzou.

Tělo se ještě nezačalo rozkládat, ale zvěř si ho už všimla. Všude okolo bylo plno stop. Nabitou pušku pokrývala špína.

Hajný přivolal policii, a dokud nepřijela, držel u mrtvého stráž.

Pitva vyloučila cizí zavinění. Příčinou smrti byl infarkt, vyvolaný pravděpodobně šokem. Co ho vyvolalo, si nikdo netroufl spekulovat. Na celou událost by se rychle zapomnělo, ale pár sklenek navíc rozhodlo jinak.

Po Gaberově pohřbu se chlapi v hospodě dohadovali, co se asi v lese stalo. Hajný to věděl. Gabera cosi vyděsilo k smrti. Všiml si, že k prohlubni couval, jako by před něčím ustupoval, a on tušil, co to mohlo být. Tu noc tam nahoře, když hlídal nebožtíka, viděl cosi podivného. Přísahal sám sobě, že to nikdy nikomu neřekne. Opilý udělal chybu a světil se hostinskému. Kdyby dal oznámení do novin, tak rychle by se to nerozkřiklo.

2

„Dámy a pánové, poslední položkou dnešní aukce je fragment takzvaného Černého rukopisu z počátku 17. století.“ Dražitel nechal předvést malý útlý spisek s ohořelými okraji. Titulní list a úvodní část scházely. „Jde o místy jen těžce srozumitelný text popisující zřejmě tajné magické obřady. Autor není znám. Vyzvolávací cena byla stanovena na 300 000 korun.“ Odvrátil zrak od rukopisu a zahleděl se do publika. Poté, co byly rozebrány nejzajímavější kousky, řada židlí osiřela.

Viktor Mráz zvedl ruku.

„Ano, číslo tři,“ poznamenal dražitel. „Dá někdo víc?“

„Tři sta padesát tisíc,“ zahlásila Eva Lorenová.

Mráz se zachmuřil. Zaskočilo ho, že o rukopis má zájem ještě někdo další. Tohle nebyl atraktivní exponát, o který by se měl dlouho přetahovat. Předpokládal, že ho dostane za nejnižší možnou cenu. Nasupeným pohledem změřil soupeřku. Půvabná mladá žena s přirozeně plavými vlasy seděla o dvě řady dále. Elegantní cihlově červený kostým jí slušel. Dobře to věděla. Sebevědomí z ní jen sálalo.

„Čtyři sta tisíc,“ přihodil.

„Ano, čtyři sta tisíc,“ potvrdil dražitel.

Lorenová reagovala okamžitě.

Mráz kontroval.

Přetahovali se až do sedmi set tisíc.

Lorenová váhala. Zadívala se dozadu sálu. „Sedm set padesát.“

„Sedm set padesát tisíc poprvé,“ zaznělo od stolku dražitele.

Mráz mlčel. Za ty desítky let, co se zúčastňoval podobných aukcí, si vypěstoval dokonalý instinkt. Dokázal rozšifrovat všechna ta gesta rukou, pohyby očí a změny výrazu tváře. Byl si jistý, že Lorenová nechce rukopis pro sebe. Všiml si, jak stále těká očima kamsi do poslední řady. Možná má pokyn, aby rukopis získala za každou cenu. V tom případě nemá význam s ní soupeřit.

Dražitel se chystal uzavřít dražbu. „Sedm set padesát tisíc po druhé.“

Lorenovou zachvátila panika. Co když přestřelila a Mráz to vzdá? Vyplašeně se podívala na Hirsche. Vůbec ji nevnímal. Seděl strnule na židli a civěl před sebe s podivně zaníceným pohledem.

Kdyby zaleželo na něm, Mráz by už o rukopis neusiloval, za tyhle peníze rozhodně ne, ale on musel. „Osm set tisíc,“ ohlásil neochotně.

Lorenová úlevně vydechla.

„Osm set tisíc poprvé,“ dražitel si všiml, že Lorenová odmítavě zavrtěla hlavou. „Osm set tisíc po druhé,“ naposled se rozhlédl po sále. „Osm set tisíc po třetí.“

Lorenová se zvedla. Počkala, až Mráz vyjde z řady, a zamířila k němu.

„Blahopřeji, jste chladnokrevný soupeř.“

„Nápodobně, madam, potrápila jste mě.“

„Měla jsem svůj limit. Výš už jsem jít nemohla.“ Pokusila se o úsměv. „Získal jste další perlu do sbírky, nebo ty staré texty studujete?“

Mráz se nechtěl nechat vtáhnout do hovoru, ale jako vždy zůstal zdvořilý. „Jsem jen starožitník, který zastupuje klienta. A teď, když dovolíte, madam, poroučím se.“

Dívala se za ním, jak odchází. Věděla, že musí zjistit, kdo to je a pro koho pracuje. Kdo a proč dal tolik peněz za neznámý rukopis? Rozhlédla se po sále. Hirsch už odešel. Zajímalo ji, zda se mu těsně před aukcí podařilo provést, co naplánoval.

3

Cedule u cesty oznamovala jméno vesnice. Armín zastavil těsně před ní, vystoupil a šel se přesvědčit, zda dobře vidí. Nevěděl, má-li se vztekat, nebo smát. Velkými černými písmeny v bílém poli bylo napsáno: KŘTINY.

To byly ty křtiny, kterými vyhrožovala Katka! Dostala ho.

„Spokojená?“ zeptal se jí, když se nasoukal zpátky za volant.

„Koledoval jste si o to.“

„Ale do tmavého obleku jste mě nutit nemusela. Cítím se v něm jako pako.“

„A taky tak vypadáte.“

Tvář mu ztuhla rozpaký.

„To byl fór.“ Katka se rozesmála. „Náhodou vám to moc sluší.“

„Náhodou ani náhodou,“ procedil mezi zuby. Otočil klíčkem a pomalu se rozjel.

„Fakt.“ Katka vyzývavě zvedla obočí. „Kdybych věděla, že se dáte takhle do gala, vzala bych si bílé šaty a mohli jsme ten náš vztah-nevztah rovnou legalizovat, když už budeme spolu v kostele.“

Mínila to jako další vtíp, nebo vážně? Sakra kolik let už takhle spolu vyrážejí za novými záhadami, sbírají materiály, on pak napíše knížku a ona. Co z toho vlastně Katka má? Proč to dělá?

„Nestačilo by pro začátek tykání?“ nadhodil.

„Už jsem to chtěla dávno navrhnout.“ Obdařila ho oslnivým úsměvem. „Ale Armíne ti budu říkat pořád, stejně nikdo neví, jestli je to příjmení, nebo křestní jméno. Nebo bys radši něco mazlivějšího?“

Armín jen zakoulel očima. Chtěl to doprovodit hlasitým povzdychnutím, ale přímo před nimi se objevil chrám a na takovém místě nechtěl brát jméno Boží nadarmo.

Děkan Tomský stál uprostřed hloučku starších rozčilených žen. Postřehl, kdo přijel. Kvapně se rozloučil a zamířil k autu. „Rád tě zase vidím, Kačenko.“

„Já vás taky, otče.“ Znali se od mala, a i když byli skoro stejně staří, netroufla si oslovovat kněze jménem. Představila Armína a po pár zdvořilostních frázích a pozdravech od rodiny navrhl: „Půjdeme se na ně podívat?“

Děkan přikývl. Vedl je přes kostel kamsi dolů. Cestou nemlčel. Už dlouho se vědělo, že pod křtinským chrámem jsou dosud neobjevené velké podzemní prostory. Podle pověstí byly napojeny na ohromný systém až několik kilometrů dlouhých tajných

chodeb. Historické anály ale nezaznamenaly, kde se nacházel vchod. Pozdější stavební úpravy a položení nové podlahy ho zřejmě překryly. Brněnští speleologové po něm pátrali řadu let. Našli neznámou hrobku opata Kryštofa a barokní chodbu pod rajskou zahradou. Jedné zimní noci se probourali do neobvyklé, deset metrů dlouhé lichoběžníkové krypty. Její dno pokrývala vysoká vrstva lidských kostí. Tohle rozhodně nebyla klasická hrobka. Těla nebožtíků nespočívala v rakvích a nehalily je rozpadající se rubáše. Hnáty a lebky ležely na sobě bez ladu a skladu; děsivá hromada, navršená neznámým a neznámým proč.

A skrývala se tu ještě jedna podivnost. Dvanáct černě ozdobených lebek s velkým písmenem T na čele.

Společně došli do nově zřízené kostnice. Zdi byly vystavěny z cihel. V zamřížovaných oknech se vrstvily kosterní ostatky. Zvláštní místo zaujímal výklenek, v němž byly vystaveny pomalované lebky.

„Tak to jsou ony,“ uvedl děkan zbytečně.

Přehlédnout je nemohli.

Každou z lebek obtáčel namalovaný vavřínový věnec. Výrazný znak nad nosem měl v sobě cosi fascinujícího.

